

Анастасія КАЛАШНІКАВА:

«Біць прыгожа мяшок? На гэта здольныя многія...»

Анастасія Калашнікава — чалавек неардынарны. Яна ніколі не займалася фізкультурай у дзяцінстве, але стала шматразовай чэмпіёнкай краіны па двух відах бокса. Дарэчы, спорт дзяўчына, нягледзячы на поспехі, не лічыць сваёй прафесіяй, яна працуе фельчарам на «хуткай». Пасля кожнай змены Насця «гатовае сысці» з любімай працы, але ў іншай сферы сябе проста не ўяўляе. Нядаўна проста ў машыне хуткай дапамогі на фельчара напаў п'яны мужчына. Дзякуючы сваім навыкам у боксе дзяўчына здолела абараніцца. Пра тое, як у адных сутках знайсці час на ўсе любімыя справы і з чым даводзіцца сутыкацца ў рабоце, Анастасія расказала ў інтэрв'ю.

«ХАРАКТАР ВЫЯЎЛЯЕЦЦА МЕНАВІТА Ў РЫНГУ»

Муай-тай у жыцці дзяўчыны з'явіўся пасля 20, да гэтага і намёку на спартыўны ўхіл не было. У школе Насця не хадзіла нават на фізкультуру — група ЛФК вызваляла яе ад заняткаў.

— Што такое адціскацца, скакаць, бегаць? Два крокі наперад і да пабачэння, — расказвае дзяўчына. — Сябар узяў за руку і прывёў у залу, калі я ўжо вучылася ў каледжы. Ён абгрунтаваў гэта тым, што дзяўчына павінна ўмець усё.

З-за недахопу часу спачатку Анастасія наведвала трэніроўкі вельмі рэдка, дзесьці раз на месяц.

— Я была старастай, такой зубрылкай, што ўвесь час знаходзілася на вучобе плюс яшчэ працавала. Але паступова з'явілася жаданне і магчымасць трэніравацца больш, а калі ўжо заканчвала каледж, мой першы бой супадаў якраз з дзяржэкзаменам, — успамінае Насця. — Неяк я прыйшла да трэнера і сказала, што хачу ўдзельнічаць у спаборніцтвах. Быццам бы нічога незвычайнага, ён не здзівіўся, але настаўнік тады не зразумеў (я хацела біцца ўжо на найбліжэйшых спаборніцтвах, якія былі праз месяц). Ён ведаў, што мне проста знясуць галаву, але паверыў і выставіў мяне.

Той бой Насця, вядома ж, прайграла, але прайшло менш за год, як яна стала чэмпіёнкай Беларусі па муай-тай.

— Мне хацелася зразумець, што я ўмею. Біць прыгожа мяшок? На гэта здольныя многія, характар праяўляецца менавіта на рынгу. Я прыйшла ў тайскі бокс для таго, каб выхоўваць у сабе сілу волі, а без рынга гэта немагчыма, нават калі будзеш майстрам спорту па баі з ценем.

Гераіня адзначае, што выходзіць у рынг першы раз было вельмі страшна. Да таго ж у Насці тады была траўма — разрыў сухажылля, запаленчы працэс, які ўрачы спачатку не заўважылі. Дзяўчына нават руку ў пальчатку не магла засунуць, але так хацелася выступіць, што выйшла на бой. З 2015 года Анастасія Калашнікава заўсёды была чэмпіёнкай краіны па муай-тай, прайграла «рэспубліку» толькі сёлета. У кікбоксінгу яна была другой толькі ў 2016-м, а ў астатнія гады роўнай Насці ў краіне не было.

— Мой самы вялікі поспех здарыўся якраз сёлета, хоць рэспубліку я і прайграла, мне зламалі рэбры ў трэцім раўндзе. Але я бачыла свой прагрэс у адносінах да гэтага

саперніка. З той дзяўчынай я б'юся ўжо не першы раз, але ў мяне не атрымліваецца яе перамагчы. У першых нашых баях я была наогул у ролі мяшка. Сёлета, нягледзячы на другое месца, гэта была перамога над сабой, таму што я змагла правесці плённую працу і баксіраваць добра. Муай-тай для мяне, наогул, для таго, каб здзіўляць маленькія перамогі над сабой.

Анастасія кажа, што проста заставацца ў тайскім боксе для яе ўжо перамога. Аднак апошнія пару месяцаў дзяўчына не трэніруецца, яна адзначае моцны спад у сваёй спартыўнай кар'еры.

«Кожную раніцу ў канцы змены я звальняюся, крычу, плачу. А потым адпачнеш паўдня і думаеш, што не ўсё так дрэнна».

— Зараз спадзяюся прывесці галаву ў парадак і вярнуцца. Пасля такога перыяду, як правіла, ідзе ўздых, калі пацярпець. Але ў той жа час 80 працэнтаў спартсменаў пасля падобных абставінаў адсейваюцца.

«РАНЕЙ ВЫКЛІКАЎ БЫЛО МЕНШ, ЦЯПЕР МЫ ПРАКТЫЧНА НЕ ВЫЛАЗІМ З МАШЫН»

Нягледзячы на поспехі і вялікую частку жыцця, якую займае спорт, яго Насця не лічыць сваім асноўным відам дзейнасці.

— У мяне ёсць адукацыя, прафесія, праца, за якую мне плацяць грошы, — адзначае дзяўчына.

Ужо пяць гадоў яна працуе фельчарам выезднай брыгады на «хуткай», выезджае да пацыентаў, аглядае іх, аказвае першую дапамогу і прымае рашэнне аб шпіталізацыі.

— На «хуткую» ўладкавалася на апошнім курсе медыцынскага каледжа, а да гэтага працавала санітарам у бальніцы хуткай дапамогі, у прыёмным аддзяленні, — расказвае Насця. — Бачыла, як брыгады прывозяць хворых, мне здавалася, яны такія класныя, людзей ратуюць, прама ратавальнікі Малібу, толькі няма чырвоных купальнікаў. Хто б мне тады сказаў, што яны ездзяць на насмарк у 4 раніцы, — усміхаецца гераіня.

Наогул, першая адукацыя Анастасіі — цырульная, так хацела мама. А перш чым паступіць у медкаледж, дзяўчына паглядзела на бальнічныя рэаліі з боку санітара.

— Усе звычайна сыходзяць пасля першай практыкі, а я, на-

адварот, зацвердзілася ў жаданні паступаць. Хоць відовішча ў прыёмным хуткай дапамогі не з прыёмных. Калі чалавек хварэе, ён заўсёды непрыгожы, а яшчэ часта ж прывозяць п'яных і бамжоў. Іх трэба мыць, галіць, гэта таксама вошы... Санітары і студэнты рабілі гэта дзеля доступу да нейкіх працэдур, аперацыйных, каб паглядзець, як працуюць урачы. Потым я працавала ў рэанімацыі, гэта ўжо быў канкрэтны догляд хворых: памперсы, пасцелі, мыйка палат.

Усё гэта не адварнула гераіню ад медыцыны, цяпер на «хуткай» у сярэднім за змену Насця выязджае на 20 выклікаў. Больш за ўсё ў прафесіі яна стамляецца ад іх неабгрунтаванасці.

— Раней выклікаў было менш, а цяпер мы практычна не вылазім з машын, — заўважае фельчар. — Ёсць людзі, якія ўжо ведаюць урачоў «хуткай» у твар, а я, у сваю чаргу, ведаю ўсіх іх членаў сям'і або як клічуць кошку, напрыклад. Тэмпература, баліць галава, круціць жывот — што «хуткай» там рабіць, незразумела, але выезджаем мы на ўсё.

Як правіла, усе выклікі размяркоўваюцца паміж брыгадамі, да дзяцей выезджаюць педыятры, да сардэчнікаў — кардыёлагі, да астатніх — лінейныя «хуткія», на адной з якіх і працуе Насця.

— Часта з-за велізарнай колькасці выклікаў кардыялогія не спраўляецца, таму што кожны другі выклікае «хуткую», як быццам у яго баліць сэрца. Калі спецыяльнай брыгады няма, то дыспетчар пасылае найбліжэйшую. Так, нядаўна мяне адправілі да трохмесячнага дзіцяці без прытомнасці, у той час як рэанімацыя паехала падымаць п'янага чалавека з кустоў, — са шкадаваннем адзначае фельчар.

«У КРАСАВІКУ МЯНЕ ЁДАРЫЎ П'ЯНЫ ПАЦЫЕНТ»

Неабгрунтаваныя выклікі для Насці самыя складаныя таму, што ў гэты час спецыяліст «хуткай» можа дапамагчы чалавеку,

які сапраўды ў гэтым мае патрэбу, альбо падрыхтавацца да наступнага выезду.

— Ніколі гэта не выказваю пацыентам, нават выгляду не падаю, але вельмі нервуюся. Ад гэтага стамляешся. Вам скажа любы з нашых калег, што калі лінейная брыгада «ловіць» інфаркт, то ў яе жадання працаваць з'явіцца яшчэ на месяц наперад. Таму што ты дапамож, выратаваў, зрабіў усё, што мог. Хоць фізічна гэта, вядома, цяжка, і маларальна — стрэс. У нашай рабоце вельмі важна хутка прыняць рашэнне. Ёсць правіла залатой гадзіны: калі ты ўпусціш час, пацыент можа атрымаць наступствы, якія складана выправіць. Наогул, першая дапамога вельмі важная, бо яе можна аказаць так, што чалавек застанецца інвалідам.

На жаль, у працы Насці даводзіцца сутыкацца і са смерцю. Дзяўчына кажа, што прывыкла і не баіцца яе, але калі ты дапусціў нейкую памылку ці зрабіў нешта не тое, то заўсёды доўга пракручваеш гэта ў галаве.

— Бывала рознае: дзіця паміралі ў мяне ў машыне, было спыненне дыхання. Гэтыя гады ў «хуткай» навучылі прасцей ставіцца да смерці. Цяжка ездзіць на канстатацыю смерці (гэта такса-

ма наша праца), вельмі складана мець зносіны са сваякамі, забітымі горам, — расказвае Анастасія.

Робота на «хуткай» бывае яшчэ і небяспечная. Здавалася, гэта паказваюць толькі ў кіно і серыялах, але аказалася, што здараецца і ў рэальнасці.

— У красавіку мяне ўдарыў п'яны пацыент прама ў машыне хуткай дапамогі. Ён устаў і пачаў выбіваць заднія дзверы, я ўгаворвала яго сесці, таму што разумела, што ён зараз упадзе і яшчэ больш разаб'е сабе галаву. Я пачала прыўдымацца, каб спыніць яго, але мужчына развярнуўся і ўдарыў мяне кулаком у твар. Дзякуючы таму, што займаюся спортам, здолела ўхіліцца. Была сапраўдная бойка, мы неяк прыціснулі яго да кушэтка. Тым не менш я атрымала страсенне мазгоў. Напарніца так спалохалася, што ўціснулася ў сценку і яшчэ паўгадзіны не магла размаўляць. Для мяне было прыныцайова, каб мужчыну пакаралі, гісторыя з міліцыяй працягваецца яшчэ і цяпер. Ведаецца, калі б

Як чэмпіёнка краіны па кікбоксінгу і муай-тай працуе на «хуткай» і займаецца кіналогіяй

я не займалася боксам, усё магло б скончыцца па-іншаму.

У цэлым Насця адзначае, што ўрачы «хуткай» рэдка атрымліваюць падзяку, але яе і не чакаюць, а проста робяць сваю справу.

— Бываюць і ўдзячныя пацыенты, але вельмі рэдка. Звычайна нас не ўспамінаюць, могуць дзякаваць урачам у аддзяленні, а мы — так, недзе збоку. Гэта зразумела, звычайна мы ні з чым добрым і не асацыіруемся, таму што людзі выклікаюць «хуткую», калі ім дрэнна.

«Я прыйшла ў тайскі бокс для таго, каб выхоўваць у сабе сілу волі, а без рынга гэта немагчыма, нават калі будзеш майстрам спорту па баі з ценем».

Што б ні казалі Насця пра сваю працу, робіць яна яе з любоўю, дадаючы:

— Калі б была магчымасць нешта ў жыцці змяніць, я набралася б смеласці і пайшла ў медыцынскі ўніверсітэт. І нават нягледзячы на нашу неідэальную сістэму аховы здароўя, я тут засталася б. Напэўна, з-за гэтага я ў жыцці і тармажу, разумею, што трэба нешта мяняць, магчыма, сыходзіць з «хуткай», але больш нідзе сябе не бачу. Напэўна, калі б за маю працу плацілі добра, то я ездзіла б на выезды ўсё жыццё.

Акрамя спорту і працы на «хуткай», Насця вучыцца ў БДПУ на сурдапедагога. Пакуль з-за недахопу часу і сродкаў дзяўчына ўзяла «акадэмку», але абавязкова плануе вярнуцца. Акрамя таго, нядаўна ў Анастасіі з'явіўся яшчэ адзін заняткаў — кіналогія.

— Раблю гэта больш для сабакі. У дзяцінстве са мной 11 гадоў жыву сабака, а цяпер ужо самой захацелася завесці жывёлу, гэта падштурхнула да курсаў. Вырасла, што пайду, павучуся, думала, што з часам гэта жаданне адпадзе, але — не. Скончыла першы курс, на сярэдзіне другога ў прытулку на Гурскага ўбачыла шчанюка і забрала сабе. Хоць гэтага і не планавала.

На заканчэнне задаю Анастасіі пытанне: «Адкуль жа ў маладой дзяўчыны столькі сіл?»

— Гэта ўсё канцэнтрацыя любімых спраў. Кожную раніцу ў канцы змены я звальняюся, крычу, плачу. А потым адпачнеш паўдня і думаеш, што не ўсё так дрэнна.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ.